

SENTÈNCIA 98-36 DEL 23 DE JUNY DE 1998

RESPONSABILITAT ADMINISTRATIVA. Cotxe que va trepitjar una reixeta d'aigües pluvials i li va ocasionar danys. **TERMINI D'EXERCICI DE L'ACCIÓ.** Es de prescripció. Interrupció del termini per l'exercici d'acció penal mitjançant denúncia sobre els mateixos fets i contra la mateixa Administració. **MANCA DE RECURS ADMINISTRATIU PREVI A LA DEMANDA JURISDICCIONAL.** No és necessari quan s'impugnen actes presumptes per silenci administratiu negatiu. **CAS FORTUÏT.** Inexistència. Omissió de mesures de vigilància per part del Comú. **INDEMNITZACIÓ.** Factura de les despeses de reparació.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció administrativa del Tribunal de Batlles, en la seva sentència número 97-92, del 12 de desembre de 1997, va estimar la demanda formulada pel Sr. Domènec G.A. contra la desestimació, per silenci del Comú de Sant Julià de Lòria, de la seva petició d'indemnització derivada de responsabilitat administrativa. La sentència, que absolia a la Cia. A.A., condemnava a l'Hble. Comú al pagament al demandant de 416.000 pessetes, més els interessos legals meritats des de la data de la sol·licitud al Comú.

2.- Contra la sentència esmentada, la representació del Comú de Sant Julià va presentar recurs d'apel·lació, que va tenir entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 10 de febrer de 1998, demanant l'absolució de l'entitat local per raó de la prescripció o de la caducitat de l'acció de responsabilitat i també per manca de prova dels danys soferts pel titular del vehicle sinistrat, adduint també l'existència de cas fortuït en la producció dels danys reclamats.

3.- Un cop feta la designació del magistrat ponent, de l'escrit anterior se'n va donar trasllat a la representació del demandant, que el va contestar el 5 de març demanant la confirmació de la sentència, i en la mateixa data va presentar la contestació la representació de l'entitat asseguradora, que demana el mateix pronunciament.

4.- Les parts van renunciar a la vista oral i per providència de 5 de març de 1998 se'ls hi va donar un termini de 15 dies per a presentar els seus escrits de conclusions, i un cop presentats han quedat les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- En aquesta segona instància, la part apel·lant reproduïx part de les excepcions adduïdes en la primera, concretament la de prescripció i la de caducitat, que la sentència de la Batllia desestima.

El termini d'un any que estableix l'article 61 del Codi de l'Administració per a reclamar a l'Administració responsable del dany és -com diu literalment el precepte- de prescripció i no de caducitat i així ho ha reconegut expressament aquesta Sala en les sentències 95-17, de 8 de 1995 (L. contra Govern), 97-19, de 14 d'abril (C. contra Govern) i 98-27 de 12 de maig de 1998 (M. SA. contra Comú d'Escaldes).

Aquest termini per exercir l'acció en reclamació de responsabilitat es va interrompre per l'exercici de l'acció penal mitjançant la denúncia formulada contra l'Hble. Comú de Sant Julià i contra l'entitat asseguradora del risc, ja que la interrupció del termini de prescripció de l'acció primerament esmentada es produeix quan es formula una reclamació, sobre els mateixos fets i contra la mateixa Administració, davant l'ordre jurisdiccional penal.

Per tot això, no s'han d'estimar les excepcions que es reproduïxen en aquesta instància, i cal confirmar la sentència de la Batllia que les va desestimar.

Tercer.- Tot i que sense argumentar-ho, l'escrit de la part apel·lant al·lega novament la manca de recurs administratiu previ, i per tant, l'absència d'un pressupòsit processal imprescindible per a resoldre la qüestió de fons, en la mesura que, contra la denegació per silenci de la sol·licitud de responsabilitat, no es va interposar cap mena de recurs i es va acudir directament a la Batllia.

La sentència abans esmentada, 97-19, de 14 d'abril de 1997, ja va dir, hi ho reproduïx la més recent 98-27 de 12 de maig de 1998 (M. SA. contra Comú d'Escaldes) que "Com a regla general, l'article 125 del Codi de l'Administració

disposa que la interposició prèvia d'un recurs administratiu és requisit necessari per a tenir accés a la via jurisdiccional. Tanmateix, la impugnació dels actes presumptes per silenci administratiu constitueix una important excepció a aquesta regla ja que, segons es desprèn dels articles 8 i 36 de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal, en relació amb l'article 40 *in fine* del Codi de l'Administració, en aquest cas pot acudir-se directament a la via judicial, sense que sigui preceptiva la interposició del recurs administratiu previ", i això comporta la desestimació del motiu.

Quart.- Les parts en litigi no mostren desacord en el fet que l'accident es va produir quan el dia 13 de juliol de 1995 el cotxe que conduïa l'apel·lat va trepitjar una reixa d'aigües pluvials, que va saltar, i va ocasionar danys en el seu vehicle.

No obstant, s'al·lega la concurrència, en el supòsit d'autes, de cas fortuït, que determinaria, a criteri de l'apel·lant, la inexistència de responsabilitat administrativa; però si entenem per cas fortuït la producció d'un esdeveniment la causa última del qual és, en principi, d'origen desconegut és evident que en el cas que analitzem no és apreciable, ja que l'eventualitat de que la reixeta d'aigües plujoses no estigués correctament subjecta, tot i no ser un fet freqüent, era perfectament previsible i, per descomptat, evitable. Per part del Comú hi va haver una omisió de les mesures de vigilància a les quals obliga la titularitat del manteniment de les conduccions generals d'aigües plujoses, tal com, per altra banda, raona abastament la sentència de la Batllia, i no hi ha dubte que hi ha una causa de responsabilitat administrativa del Comú en els termes de l'article 59 del Codi de l'Administració.

Cinquè.- Finalment, pel que fa a la quantia de la indemnització, que no és altra que la que resulta de la factura aportada a les actuacions pel propi perjudicat, la representació processal del Comú considera que no hi ha constància de que les reparacions que s'hi detallen tinguin relació total amb els danys ocasionats el dia del sinistre.

No hi ha cap motiu per a dubtar de la veracitat dels conceptes que relaciona la factura i el fet de no haver-se practicat cap prova pericial durant la tramitació de les causa jurisdiccional no desmereix l'aparença de versemblança que la sentència de la Batllia ha acceptat i que aquesta Sala, després d'examinar el document esmentat, també accepta, i més quan el Comú, si hagués obert un procediment administratiu per resoldre, en forma expressa, la petició adduïda en via administrativa, hauria pogut practicar tota la prova necessària per tal de poder sortir de dubtes sobre la veracitat del document que ara posa en qüestió.

Sisè.- Tot l'exposat determina la desestimació del recurs d'apel·lació i la confirmació de la sentència de la Batllia sense que s'apreciïn circumstàncies que determinin un especial pronunciament sobre les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Hble. Comú de Sant Julià de Lòria contra la sentència núm. 97-92, de 12 de desembre de 1997, dictada per la Batllia, que es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.